

... en de luchten vulden zich met luiers ...

DE HOMEPAGINA IS WEL gratis. ze toont een vendelzwaaiende, afgeslankte witte leeuw met dichtgevroren haar en nijnemans kleurt zijn buik in met ijsyoghurt, ijschocola en vervolgens ijsbloed, klikt het open en klikt het dicht en raadt wat daar dan ligt van waarheid met twee moeders – neen, met twee schoenen, twee verschillende schoenen; de dag waarop ik rouwbrieven verstuur wil ik niet over moeders praten, wil ik met modder aan mijn schoenen in een landschap staren, iets wat zich voortplant op visioenen van een voldragen bos in een twintiggradenzon, met nijnemans onder een rechtopstaande appelboom gezeten die de leeuw met wasco's inkleurt, de aardbeicupcakes telt en nuances leert, zoals tussen trappen op een fiets en trappen op een vriend.

wie de meeste cupcakes uitdeelt haalt opdrachten binnen in qatar en china en nijnemans wil later, als ze groot als een bos is, wil ze rechtshandig blijven.

IN DE SCHOOT VAN
het toilet scheidt gert
windstreken enkel
windstreken
de post bezorgt
de postbode en voor
kleinigheden als
kasplanten
potverteeders en
blaaskaken doet bumba bumba ons
terroristje alles verkeerd afgehakte
kruinen willekeurige
bewateringen van dicht opeengeplante
kinderen
bommetjes springt hij maar kijk maar hij raakt voor zijn
enclave niet verder dan hier en daar
een olijfbom en twee of drie
rijen
klapvee er ritselen oh en wee al enige
drones die verlangen naar alsmaar jongere
clowns die zonder
aanbellen komen kloppen. aan
de deur buitengesloten door gerts

toiletdeur huppelt en danst bumba bumba ons
terroristje op steeds dezelfde
clownsschoenen om
het ontspringen van het zuiverende
water te voorkomen tot hij zich niet meer beheerst
de vrolijkheid lekt
het tentzeil scheurt en
kinderen sterven op
vn-scholen.
het nummeren van
dagen
het schrikken van
seconden is even onzinnig als
het toejuichen van steeds dezelfde
post die iedere
ochtend aan gerts volmaakte
huis voorbijmarcheert onder de verkeerd opgeblazen
zon steekt bumba bumba ons
terroristje zijn
vingertjes in
een kier

ER IS, ER IS ruis na die uitbarsting van geweld. meer planten dan mensen richten zich op uit het water.

spongebob likt samen met de barbiepoppen van grote zus de rouwbrieven dicht. bij elke brief stopt hij een oude kaart van joegoslavië waarop met kruisjes aangeduid de massagraven. hij verveelt zich nooit meer nu hij kan denken aan waar hij niet wil aan denken, dansend op een lied dat overblijft:

vallen is niet erg   vallen is niet erg   je

benen   worden   rood en   sterk

kraken ze als een berg
 kraken ze als een berg
 je benen worden slank en bang
 loop een leven lang
 loop een leven lang

spongebob gaat viraal met zijn wapperende armpjes. hij heeft geen, geen onderhandelingsruimte nodig om | geen knip-en-plakwerk en doelgroepgerichte advertenties om

een ster tot vriend te maken. omsingeld door oma en |
spongebob stelt al zijn waaroms aan oma en opa nadat moeder
van hem weggerend wordt. hij ziet nog haar pyjama over het
bedeinde, een half vervluchtigd parfumflesje in de dansende zon.

er is ruis na de uitbarsting. spongebob dekt de oren af met
het slotwoord liefde.

EN OP EEN DAG scheurt het
plastic open
't zonnetje lacht
de lucht is blauw
alle bloemen staan te juichen. een duizendheuevig
landschap is bewoond door maximale
diversiteit in minimale
bezetting na te streven is geschapen
de mens die de strijkende
moeder na-aapt met een
machete zitten dipsy en po onder
een glijbaan weggedoken zonder daar zonder
identiteitskaart maar met een
konijn dat hen bezoekt dat ze na-apen en waar ze zelfs

slaande ruzie om maken. en op
een dag scheurt
het plastic open

1.

ONDERGEDOKEN ZITTEN HERMELIEN en harry in een kofferbak na te hijgen. hermelien haakt haar hoofd in zijn oksel en harry entert zijn schielijke blik over de zetels, door de voorruit, naar een schrikbarend transparant wordende zon. de instituties van de liefde dwingen hen leugens voor te proeven die je op geen enkele school aangeleerd krijgt.

harry kijkt naar hermelien. ze is in slaap gevallen in een hoekje van de straffeloosheid. al die jaren had ze in zijn klas gezeten en was hij het buitenbeentje geweest dat op donderdag karnemelk dronk in plaats van gewone, dat de alfabetten aan de muur overtekende toen hij nog niet kon schrijven, dat net voor zijn spreekbeurt zijn papegaai wou voeren en hem zo liet ontsnappen.

maar nu coïtus een werkelijkheid van meer dan honderdveertig tekens is geworden, vertroebelt transparantiedrift zijn blik. wat wou hij dat ze verlost waren van hun namen.

2.

verkleed zitten wij, als hermelien en harry, in een kofferbak. de zon hangt als een film op de voorruit. ik ken alle anekdotes over mij: de karnemelk, het alfabet, de papegaai.

jij toont me een naaktfoto van mij op een paard, ik spot met hoe jij je gezicht inzet voor meer meisjes op school in zambia en bangladesh maar het tegelijk afschermt met een offshorebedrijf in panama. je vingers tikken op mijn borstkas. de film houdt op en we weten niet meer wie we kussen wanneer we beginnen te kussen.

IN ZIJN ZUCHT OM te spelen volgens
de regels legt pikachu
speelkaarten uit legt uit dat
kaarten verlamd of zonverbrand op
tafel liggen te dromen dat
de vijand aan
het bedje staat en *èhèhèhèh* door de
spijlen gaapt. één
kaart schiet hij wakker tolt hij in
de lucht met genoeg

energie om bij
landing
een gat in
een voorhoofd te slaan zo behaalt pikachu
de overwinning voor
de ogen van een
publiek dat net nog
koorddansers hun houterige
salto's zag maken en met
schaamrood toekeek hoe
een clown met zijn
rolstoel vol
hooibalen wegluchtte voor
een geit. pikachu verzamelt
gameconsoles slaat zijn
records op op
harde schijven in palo alto slaat elke
joystickmove op in
eelt. hij gelooft in zichzelf perfectionerende tot
gewoonte uitgroeiende
doelgerichtheid gelooft in
regels die in
kinderboeken de

liefde voor
moeder europa veiligstellen gelooft in
snelheidsregels voor
vanille-ijs dat druppelt op
de bloemen van een
jeanspakje
omgangsregels voor
grootouders die zelfs wanneer pikachu op
een luchthaven in spanje op
aansluiting wacht onverwacht op
bezoek komen
zwartregels en
witregels
regels voor wat ondoordacht niet cijfermatig op
de binnenkant van een
speelkaart past
de alledaagse regels
regels die hij niet kent nooit zal aanvoelen dus verzamelt in
een doosje
voorrangsregels die hem doen ontwaken wanneer
opgebrande ouders om de
hoek van
de straat komen of neen voorgoed wegwaaien

PELGRIM VERTELT: HIJ IS aan de webbigе kant van de zolderkamer aan een gremlin blijven haperen en voorovergevallen, recht op een weegschaal. vandaar het vierkante gat in zijn knie.

‘je zoekt zingeving in stof, maar stof toont alleen dat het leven al lang niet meer langsgеkomen is.’

pelgrim vertelt: hij is, terwijl hij het bloemmotiefbehang bekeek aan de kleurige kant van de zolderkamer, de trap af getuimeld, in een bolletje tot tegen de voordeur gerold. vandaar het vierkante gat.

‘de grootste bloemblaadjes dwarrelen het lompe neer.’

pelgrim toont een foto: hij was verkleed als eend aan het dansen met een oranje kartonnen bek op en in een gele, veel te grote pyjama. hij zag zijn moeder in het publiek, liep naar haar en stapte op een broekspijp. vandaar het vierkante gat.

‘een moeder, een zon of een zee. een foto doet meer dan tonen. men heeft jouw herinneringen gekozen en jij stapt in dat gemenebest van onafhankelijke herinneringen mee omdat het altijd beter is dan geen herinneringen.’

pelgrim vertelt hoe hij uitschoof op het ijs, de hand van zijn moeder niet meer te grijpen en knal met zijn gezicht tegen het